

Sy-li spěwai,
Pilnje džélaš,
Strowja ee
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnuy
Napoj móchny
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwai
Swérne džélaš
Wśedne dny;
Džén pak swaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech éš khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokréw ee. F

Sserbske njedželske lopjeno.

W Budyschinje, 22. junija 1924.

Číšchez a našlad Ssmolerjez knihiczschečeřne a knihárnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadža lóždu žobotu a plaezi na měsaz 10 slohých pjenježlow.

Na 1. njedz. po ſvj. Trojizh.

Wostajneže w mojej luboſeži
(ſezenje ſvj. Jana 15,9).

Nad ſnutſkowymi hłownymi wrotami Jerusalemskeho tempela bě ſloty winowowych pjenek powiżnienych, kotryž ſo lěto wot lěta dale wijeſche a pschezo bohatschishe pſody njehesche. Mějachu mje- muižy ſa dobrý ſtutk, ſa tónle winowowych pjenek nowe haloſy, nowe lopjena, nowe ſicže abo tež jeno jaſhdy ſa jenu ſicž wopravacž. Tak roſcęſche ſloty wijenka pschezo wjazy pſches marmjelowu předkowu murju tempela, wobſwědečenje pobožnego woporliweho ſmyklenja a hnydom ſnamjo wutrobneho ſjednoczenja židovskeje woſady.

Temuſe winowemu pjenkej pschijsamku ſejuſ ſenu ſwojich poſlednych rěčow, kotrež w pschitwařkach Jerusalemskeho tempela džeržesche. Sſebje ſameho je tehdom winowy pjenek mjenoval; pořno templowemu, kíž bě pschi wſchej drohotnoſeži a wſchém ſlotym blyſtežu jeno dželam, prawy, žiwy winowy pjet. A jeho wucžomnizh, kotrymž njebě móžno, k roſczenju ſtojeſe winoweye ſicže něſchtó pschinoschež, běchu ſa to haloſy na nim, wěrnyim wi- nowym pjenku. Wutrobna luboſež, kotraž jeho ſe ſwojimi wu- cžomnikami ſjednoczeſche, pschinjeſe jich do žiweho ſwjaska ſ nim, tak ſo pschi ſlaboſeži toſa žiwenje a roſczenje pſches njeho do- ſtachu. Hdyž běchu nětk jeno w tejle luboſeži wostali! Potom běſche wſchitko derje, kaž czežki a cžmowy chyžiſe tež pschichod býz. Tehodla zyke proſchenje a napominanje, haj ſkutkowanje ſejuſkowe poſledni wjecžar w ſrijedža mjes ſwojimi wucžobnikami na to jene poſkaže:

„Wostaſe w mojej luboſeži!“

Hacž dotal njeje jich ženje tak proſhy. W tychle ſbožownych lětach, hdyž běchu ſ ſejuſom hromadze byli a ſo pschezo hlybſcho do ſrosumjenja jeho powojſeža a jeho woſoby dobyli, bě ſo jich luboſež k njemu ſhlubſchila a poſylnila. Nětk pak čzaka na njeho kſchiz je ſwojej čzvili, ſe ſwojim ponízenjom, ſe ſwojej hanbu a ſwojim ſaklecžom, a na nich čzakaju ſnutſne ſavitofeža a ſa- cžmowjenja a potom, hdyž ſu ſo ſaſo wunamakali, czežke bědzenje i njepſcheczelſkim ſwětom. Njedyrbjescze ſo tu jich dotalny ſwiaſt ſ nim roſtorhnyež? W ſtaroſeži wo ſwojich wucžobnikow ma ſejuſ jeno tu proſtu: „Wostaſe w mojej luboſeži!“

Naſch ſbožnik dženba ſtaroſežiſe na naſ hlaſa a naſ proſy. Kaf wón ſwoju proſtu měni? Najprjedy: „Wostaſe w lu- boſeži, kíž naſi ja k wam. Ja waſ ſluju. Hdyž ſo wam ſdač chyžlo, ſo je waſ moja luboſež wopuschežila abo ſo je bjeſ- mózna, njewereže to. Wostaſe w mojej luboſeži.“ W tymle naſtupanju je naſ proſtu naſcheho teſta najtrěbnijcha. ſejuſ je a wostanje ſallad naſcheje nadžije. Luboſež ſejuſowa je a wo- ſtanje najžwětſiſche měſtno w ſwěcze. Žana njech tež zyke cžemna nōz njeniože ju ſacžmicež. W njej naſakany my ſmužitoſež pſche- eziwo cžemnoſeži njefroſemliwych podacžow ſolo wokoło naſ a pscheziwo cžemnoſeži roſdwojenja a hrécha nutſkach w naſ. Lu- boſež, kotraž je w ſejuſu k cžlowjekam pschiſhla, naſ pschezo ſaſo pschiſima a naſ wjazy njepuſcheži. Hdyž ſo naſ ſdadža býz ſwět a cžlowjekajo bjeſ luboſeže, naſakany w ſejuſowej luboſeži, ſchtož naſ ſuho proſedži. Šylna, kħutna, ſwajata luboſež to je, kotraž wjele we naſ hidži, ale naſchu diſchū, najlepſe ſichtu ma- my, pyta a wuſywobodži a ſtowe a cžiſte a wježole cžiniež

chze. Tule lubošč je Žesuš jím psches nohimeče a psches živjate wotkašanje na najshutniščem mōžkowedežil, je ju psches kmjercz na fščizu zilemu člomjestwu njewuhaznjuje sjewil. Teho dyrbimy žo nětke džerzecz. Žejuž nam praji: „Kaž mje mój Wótežez lubuje, tak ja taž lubuju. Wón njeje mje s mjehefje, žlodefje, struchlej lubošču luboval. Wón je mje luboval se žylnej, khotnej, živjatej býskej lubošču, kotraž połoži vjele, haj wschitko na mne, dokelž mje tak jara lubošču, a da mi najwjetšche bošošče nječ, ból wo živēta hréch. Njemyslje ſebi, jo je lubošč smreča, hdvž wón taž kruče pschima a psches cježke czaſhi wjedže a na taž cježje a wopory połoži! Wsmicje vjele bôle ja ſnamjo jeho lubošče, kiž chze taž wcežahnjež psches kruošč f wulkeniu nadawkej. Njesložče waſhu wěru! Wostajncje w mojej lubošči!

To potom tež rěka: Wostajncje w lubošči ſe mni! Waſha wutroba je žo mi w iahorjenym podacju pschijamka. Wy ſeže mje ſledovali. Tehodla, wostajncje pola mje, hdvž mój pucž hinač dže hacž ſeže wy ſebi myſlili a pscheli, hdvž ja moje kraleſtvo hinač twarju, ſ druhimi kredkami a w druhej myſli! Wy budzecze žo pohórſchowacž nade mnu. Njemóžu to pschemenje. Ja tež wěm, ſo budzecze, hdvž ſa mnu khodzicze, ſo iamtacž a padnycz. Ja wěm, ſo budže wam žwět cježko cžinicž, mje lubošč, a ſphytač, taž wote mneje prjecz torhnyč. Nadběhovanja ſmějecze žaložnje cježke. Wschitko to wěm, a njemóžu wam ſalutowacž. Ale proſchu taž: Wostajncje pchi wšchem tým w mojej lubošči. Njedaječe žedzenju po mni we taž wumrjecž! Pscheczerpcze! Džerzecze moje faſnje! A hdvž njemóžecze je džerzecž, hdvž padnjecze, ſtajnež ſaſho a pýječe ſaſho ſe mni.

Haj, tež w naſherj wutrobie widži naſch ſbóžnik ſpróznoſcze a wobcežnoſcze. Wokſchewjenja nihdže njenamakam ſaž pola Žeſuſa. Žeho ſnajemy jako miſchtra wěry, jako ſbóžnika a wumóžerja, wón je dobrý paſthc, wón tón pravý ſefar. Žeho lubošč je kóždenni bliſta, khorym a ſtronym. Tež hicheze ja ſhubjeneho žyna ju ma a ſa njepſcheczelov ſo modli. Lubujmy jeho, pschetož wón naž prjedy je luboval.

A ſkonečnje rěka: Wostajncje w mojej lubošči tež: Wostajncje mje ſ ho bu w luboſči, kotruž pola mje widžiže a wulnijecze.“ Tehdom njeje Žeſuſ ſtadlefško wucžomnikow psched wocžomaj měl, kotrež je pschesjene, kotrež ſo bratrowský ſroſyml a ſejerpliwoje ſo ſnježje. Žeho myſle džechu vjele bôle na wſchelake wobebitoſcze ſwojich wucžomnikow, kotſiž ſo husto tak cježko ſnježechu, hdvž jedyn čhysche wjetſchi byč ſacž druhi, tak wótre bě husto ich ſudzenje, a dale džechu jeho myſle na wſchitke cžerpjenja, kotrež njepſcheczelny ſwět ſa požlow luboſče pchihotova. Tale ſtaroſcz da jeho proſhyč: Lubuječe ſo mjes žobu. Wodaječe jedyn druhemu žydom džefacž króč žydom króč. Paſſicje druhemu ruku, hdvž je padnýl. Pomhajcze ſebi, hdvž je jedyn pſchežlaby. Njewatidječe ſebi, hdvž ma jedyn wjetſchi dar abo rjeſiſhi wuſpěch. Saſamječe ſwoju duſchu hidže a wječiwoſci! Žohniſče, hdvž taž ſvarja! Wopokoſaſeče dobrotu, hdvž wam ſteho cžinja! Wy dyrbicze mojeho Wóta ſtaleſtvo twaricž, to móžecze jenož, hdvž wostanjecze w ſmyžlenju luboſče.

Spodživnje, Žeſuſa je hida morila, ale jeho duſcha wosta ſwobodna wot hidy. To ſebi tež wot ſwojich wucžomnikow žada: hidže nježmědža ſwoje duſche pſchewostajicž. Lohko njeje, bjes hidy wojowacž. Tež žwji. jaſpoſchtalej Patwolej je w ſwojich listach nětore žlowo wujelo, kotrež njebe ſi luboſču date. Ale Žeſuſ ſebi to wot naž žada: Wostajncje w mojej lubošči! W žwěcje dyrbimy ſtacž, naſchu drogu třeſeſzijanské wěru wuſnacž, naſchu rjanu evangeliſku wěru ſakitač, a toto nježměný pchižkuſhnoſezot ſabycž, kotrež mam ſa wucžomniž Žeſuſowi.

To njeje lóhko a njepſchiridže ſamo wot žo. Ale prai mi, hdvž je žo dobre a wérne ras bjes wojowanja dalo. Šso roſzohnujo je ſ ſwojim požlam to žlowo prajil. W duchu čhysche pola nich wostacž. Wón jimi ponihasche w jaſpoſchtolskim a cžerpjeriskim živjenju. Je naſche połoženje a naſch nadawke cježchi? Abo je móž jeho živjenja žlabšchi a khudšchi? Schtò wěricž nje može a njeha, njeh ſphyta ſprawnje a khotnje, próſtrvoje Žeſuſowe „Wostajncje w mojej lubošči“ tež w ſwojim powołaniu, w ſwojim domje, w ſwojej wobadze požluchacž. Budže žo jemu doſtač, niž w blyſczejatej dokonjanosczi, ale po tej měrje jeho móž a dara. A luboſč Žeſuſowa budže naſchu luboſč žohnowacž. Hamjen. R. w. H. W.

Žohnowanje Bože.

Ach, twoje žohnowanje
Staj ſ naſherj khudobi!
Njeh ſóžde ſube ranje
Naž ſ nowa wobdarci!

W evangeliſtich ſakſkých žytkwach je žo ſaúdženu nježelit ſwjetſcha w ſohnowanju předovało, kiž trojennički Bóh nam dawa. Sa naſchich wótzow bě žlowo „žohnowanje“ jene ſ najfrakniſchich a najwazniſchich žlowow, kiž ſerbſka rěč ma. Žlowo bě jím nimoniery ſube, bě jím kaž živjate. Tola njenakžowac̄he ſo žlowo žohnowanje jenož w žytkwach abo w modlerſkých hođinach, ně, wſchudže w ludu bě žlyſchecž, wenkach na polu, mutſach w domje, ſamo w hródje, pchi džele a prózy, we wježelu a ſrudobi, njes ſtarhui a mlodhui, njes czeledžu a hospodarjeni. Wobebje rad bý žlowo ſi maczerného exta ſallinežale w komorzy pěkných džecži. Kelko wutrobneje radoſcze bý potom pchi tutym žlowje na wobliczu žwěrneje maczcerje wotpočzowało!

Naſchi ſerbſky wótzovo mějachu živjate, njekhablate pſchežwěd eženje a wěrjazy, pobožni ſerbojo jo híſhce ſaju, ſo je wšcha naſcha próza wot ranja hacž do wježzora bjes Božeho žohnowanja zyle podarmo. Tehodla pſcheze ſaſho w živjenju na Bože žohnowanje ſpominac̄hu, ſa nje ſo džakowac̄hu, wo nje ſa pſchichod proſchac̄hu. Kaž radu ſpěwac̄hu ſe ſwojich ſpěwac̄skich ſerluſch 531:

Na Boha ſo ſpuſhčecž mam, ſa njeho, hdvž poſladam, Wón naž pchi wſcho žohnuje!

Bože žohnowanje bě ſa nich móž, radoſcž, požyljenje, bě wulke ſublo a bohatſtvo, kotrež ſenje parowac̄h nôčhymu. —

Běſche pſched někotrymi nježelemi. Schoreho běch wophtal. Nean ſ domu, živnoſežer, mje hacž ſ ſwojemu polu pſchewodžeſche. Sa ležom bě polo ſthowane. Dølho bě žněh na nim ležal. Kaž bě ſkonečnje roſtał, ſi róžki vjele wjazy wohladac̄ njebe. „Tu čhych hižo wſcho podworecž“, džesche živnoſežer ſe mni. „Džak budž Bohu, ſi cžinik njeſtym! Kaž je ſo tola Bože žita ſapjenkowało. Skoro nochyžt wocžomaj wěricž. Wſcho ſo ſeleni. Tu widomne Bože žohnowanje poſnaju.“ — Žnjam ſo bližimy. Žně ſu čaſh, kiž zyle wobebje móžnje Bože žohnowanje ſjewja. Kaž móřke žolmy pod wichoram ſo Bože žita we wěſiku žolmia. Se ſwojimi ſuboſnymi ſerluſchami ſtaj ſchłowronežk a pozpula ſloſki ſ trubjelskom wuſpěwaloj.

Wóčko pluwa ſradowanje
Pſches taž, pola žohnowane!

Kaž ſahrada Boža jo naſch ſerbſki kraj. A hdvž cžorne mróczele na žnjach abo do žnjow kaž murje na njebju ſteja, potom ſo je žwěrnych wutrobow modlitwa ſ Bohu ſběha:

Khryst Kyrie! Budž pola naš,
Kryj vjež a našch dom kóždy čaž!

Tak pschezo sažo, kaž na dnu sboža, tak na dnu stracha próstwa
wo Bože žohnowanje pucž ſ Bohu namakacž wě. —

Snažach herbsku wjessku. Na jeje kónzu bě domečk, w ko-
trymž khudy dželaczeř bydlesche. Džecži mějesche dojež, a tola by
žo tam kóžde lěto ſ nowa ſolebka stajała. Nan w domje by projil:
„Hdžez maja žednjo jesež, tam budže ſa wožne abo džewjate tež
hiſchče někaf dožahacž.“ Džecži běchu jemu žohnowanje Bože.
Khudy mějesche we wutrobi wježeli wěru, kíž wě: Bóh, kíž do
domu džecži da, budže je tež pomihacž ſaſtaracž a ſeživicž. A nětk?
Njeſceže hiſchče ſkyčeli, ſo žu tež mjes herbskimi maczerjemi
taſke, kíž ſame ruku na ſtwoje wbohe, wbohe džecžo ſloža? Něko-
tre ſo hanibuju, hdžz hréſhny pad abo njepožetiwe žiwenje ſo
ſjewi a podnu ſ hrécha do hóřcheho hrécha. Druhe pak do žaneho
Božeho žohnowanja wjazy njewěrja. Čzert je jimi wěrit ſ duſche
wſat a nětk je bjes wěry wutroba kaž ſamjeútna, morwa kaž ka-
mjeni a ſymna kaž ſamjeni a twjerda kaž ſamjeni. O wbohe, wbohe
džecžo, ty by hižo prjedy hacž ſo narodžiſch, wajchtařa trjebalo,
ſo by eže pſched ſlōſtiſkej ruku twojeje njewěrjaſeje maczerje
ſchfitał.

Tak někotryžkuſi niežo wjazy wo Božim žohnowanju njewě.
Schto nam w žiwenju deprědka pomíha? Schto naž ſ nusy ſběha
a ſ khudobu wuwjedze? Nascha móz, nascha pilnoſež, nascha wu-
trojnoſež, nascha ſylna wola je ſublo, kíž je njepidomne, kíž ſo na
žanej waſy wažicž a je žanej měru měricž a je žanymi ſlotymi
hriwnami wulicžicž njehodži. Hacž to myſkle tež někotreho ſſerba
njeſku? Wſchě manu ſpytač, wupruhowacž a najslepſche ſakħo-
wacž. Wěſa manu tak ežiniež, ale pſchede wſchěni niz jaſbež:

Móz naſcha dobyč ſjemóže,
My ſmu ſ njej jara ſlabi!

Sažo a ažo ſym mjes naſchim herbskim ludom jednorých, ale
ſ wutrobi pobožnych ſchereſzijanow nadejſhoh, kíž běchu ſ hľubo-
teho ducha. Kaf rad na nich poſlucham. Runje tajkim w žiwen-
ju wupruhowanym a n bědach a ſpiowanjach naſhonithym wu-
trobam je žohnowanje Bože najwjetſche bohatſtvo, Bóh ſam je
diwa. To njeje žohnowanje, schtož nam někaf pſchipadnje, schtož
nahrabony, wuſkoržimy, nahrajeny, na ſo ſežehnjeny. ſſerbski
lud ma warnowaze pſchiklora: Lóžo maſch, lóžo daſch! abo:
Š huſleni nahrate, ſiſkami pſchehrare. Njeje husto hižo to abo
tanine ſublo ſa duſchu kaženje a ſa dom poſleče bylo? Žohnowanje
je jenož, ičtož Bóh nam dawa na eželnych abo duchovnych, na-
ſemſkych abo njebjesskych, na ežažnych cbo wečnych darach. Žohn-
owanje Bože na naſchv modlitwu, na naſche ſhwérne prózy poſlne
dželo, na naſche třežiže doněrjenje ſ nam pſchitħadža. Mój
luby wuežé ſ N. by něhdy rad projil: Chzu-li džecžom doveč-
sacž, ſchtož je Bože žohnowanje, potom jím Jofeſa pſched moři-
ſtajam. Pſcheradženy, pſchedatý je, niz pſches zuſbnikow, ale
ſwojich bratrow ſaných. Młodeho njewolníka ſmě jeho knies
ſabicz, hdžz chze. Wón ma jeho zyle w možy. Woprawdze?
Njeje žana ruka wupſchestrjena, ſo by Jakubove džecžo w pohans-
kej Egyptowskej ſchikitka? Bóry je młodženiz w jaſtwje. Čeho-
dla, dokelž ſo Boha boji. Hľubje, pſcheko hľubje dele wjedze jeho
pucž a tola bu poſběhneny na přenje město ſa kralom. A tuto žohn-
owanje Bože, kíž je ſo tu tak wiđomnje pſched ſetlyhazami ſje-
wiło, tež naž hiſchče ſylni a ſchita a ſběha a wobſboža.

Kóždu nježelu ſo Bože žohnowanje ſ nowa na naž kladže,
hdžz ſo ſ woltarja ſpěwa:

Knjes požohnuj tebje a ſwariuj tebje!

Knjes roſzvěč ſwoje woblicžo na tebi a budž tebi hnadny!

Knjes poſběhn ſwoje woblicžo na tebje a daj tebi ſwój měr!

— Šswjatožne woſomíſnjenja, hdžz ſo wožada požohnuje. Wo-
hodni poſtomu. Ruzy ſo ſtykujetej. Šlowa ſo poſhila. Wutroba
ſo poſorja. Modlerſka mutnoſež, ſwjata ežiſchina wožadu pſchei-
dže. Hľuboko wěrjaza dufcha ſacžuwa: Tu njeje ežlowſka rěč.
Tu njeſku ežlowſke pſchecža. Tu je Bože ſlowo, poſtron Boži
ſ wýžoſta, Boža móz, Božá hnada! Bóh ſam je tudy mjes nami.

Husto ſu nje ſwjatožne, ſpodžiwe ſlowa Božeho žohnowa-
nja tak ſapſhimyše, ſo tež domach we wuſchomaj dale klinčachu.
Tak potom ſ dobov njevidžu wjazy zyrkej a dom a ſahrodi a
lužiske hory a herbski kraj, ale widžu w duchu daloke runiny,
arabijske puſčinu, hdžez njeje žadyn kryw a dom, niz lež a ſchtoni,
hdžez njeje leſka a třechi, niz ſtudnje a rěki, jenož pěſe, kíž ſo
w puſčinſkych wichorach hacž do mroželov horje ſběha a ſam-
jenje, kíž ſu pod paſazym ſlónzom kaž ſpalene. Tu ſu Iſraelſke
džecži 40 lět wokolo ežahale a w puſčinje mrèle. Kaž murja tak
nahle ſběha ſo tu ſ horow a ſ runinow horisko Sinai, tež Horeb
mjenowane, do mroželov. Škalobu ſo na ſkalobu tvarja hacž
do 2619 měrom abo meterow. Majestetiſke mějtno je, nahe a
nahle, puste a czežko pſchistupne. Čiſchina je tu kaž mjes mor-
wymti. Žiwenje tu njeje. Sſam ſtacžatko tu njeſpěva. Wo-
czo chylo ſo tu ſižicž? Hdžz pak ſo Bože njewjedra tu do hori-
ſkow ſalehnu a wupueža njenamakaju, potom rži ſemja a ſarža
ſkal, kaž by tu khudny džen byl. Mam wobraſy wo Sinai a hdžz
je paczerſkim džecžom poſaſuju, prjedy hacž wo Božich ſaſnjach
rězech ſapoežmu, potom wóčko njewotwobrocža. Šswjate ſu tute
horj a wažne ſa wſchě ežažy a ludy ſemje. Tu buchu Bože ſaſnje
date niz jenož Iſrael, ale tež naſhemu herbskemu ludu. Ne-
fhóstany tež po ſetlyhazach žadyn lud Bože ſaſnje njepchestupuje.
Alle tu bu tež Bože žohnowanje po 40 lětnym puſčinſkim cze-
pjenju Iſrael date. Wſchědnie rano a wjecžor mějesche ſo lud
žohnowacž, ſo by na ſtwojim ſtrachnym pucžu do Kanana pſcheko
Božeje bliſkoscze wěſty a wježely byl.

Tež naſch pucž je stracha poſlne. Kaf ežemne a czežke běchu
požlednje džežacž lět. Kefko ſyloſom je ſo wuplakaſo. Kefko hľu-
bočkych ranow je ſo nabilo. Kefko mlodych je do rota padlo. Mjes
ludami njeje žaneho ſroſymnjenja. Čzemny je naſch pſchichod.
Nusy a khudobu je wjele. Hóřcha hacž khudoba je njewěra, wot-
pad wot Boha. Tu wostanje jenož jenicka pomož, jenicka
nadžija:

Ach, twoje žohnowanje
Staj ſ naſchej khudobi!
Nejeh kóžde ſube ranje
Naž ſ nowa wobdar!

Domaschka.

Zyrkej a ſtat.

Zyrfineho dawka dla je tu tam wulká njespokojnoſež pſche-
cživo zyrfinej wyschmajeſi. To pak je wona dužy po wopacžnym
pucžu. Dyrbi ſo měricž pſchecživo ſakonjeſi, fotrž je ſe ſakladom
i běranje a wobliczenje zyrfiných dawkov, abo ſlepje, dyrbi ſo
měricž pſchecživo tym politiſkim partajam, fotrž ſu zyrfi jeje
ſtare prawo wſale a tak tež jeje zyrfiných dawk tak rjez ſa pſchi-
poſſk ſtatných dawkov, t. r. ſtatneho dohodneho dawka ſežinile. Tak
je ſakón, niz zyrfej poſtaſa, ſo ma ſo zyrfiných dawk lěta 1924
měricž po dohodnym dawku lěta 1922! — Tež na něſhoto dalsche
ma ſo tu hiſchče poſlaſacž. We wožadach, fotrž maja jenož abo
nimale jenož ratarſki lud, njeje we wobliczenju zyrfineho dawka
žana njerunoſež mjes jenotliwym a tuž tež niz njeprawda. Kraj-
na zyrfej ſběra na lěto ſwoje dwójzy 10 ſt. np. — ſnadž ſo druhý
termín ponizi —. Wožada ſběra telfo, kelkož trjeba, a wot tutoho

wobliczí ſo podzél jenotliwego po dokhodnym dawku. Tutón budže drje pſches zyku woſadu jenak wyſoki abo niſki, a tuž tež zyrtwinu dawku. To, ſchtož woſada trjeba, dyrbí tola tež pſchi-noſchowac̄. Njerunoſeže a njeprawda naſtanje tam, hdzež ſu woſadni ſe wſchēch móznych, pomočanjow naměſchani, a tam hdzež je ſo pola někoho hospodařke pſchemenjenje ſtaſlo, tak ſo ſu dokhody woprawdze mjeñſche pořnjo 1922, — abo tež wjetſche. Schtóž ma je — po ſwojich dokhodach ſ 1922 měrjene — wjetſche, dyrbjal ſo na to hóřſhiež, ſo zyrtwinu dawku je pſchemaly, abo lepje, dyrbjal jón dobrowolne wurunac̄! Tajſe pſchemenjenja w dokhodach masch na pſchiffad tam, hdzež je bur, fotryž je 1922 ſam hospodařil, kublo wotedal abo pſchedal a tam, hdzež je nechton, fotryž bě ſnadž 1922 ſ ratařskim pomozníkem, kublo pſchedoval abo kupil. — Dale ma ſo na to džitwac̄, ſo dyrbja ſu wſchē pízma dla poniženja zyrtwinneho dawka, zyrtwinemu pſchedsteji-ežerſtu wotedac̄, fotrež — a krajne konſistorſtvo — roſkudži. — Nimo toho ma ſo na to džitwac̄, ſo zyrtwine prjódſteježtvo teje woſadu, fotraž zyrtwinu dawku we wěſtej wyžoſeži njeſbéra a podpjerow trjeba, njemóže dawkovy pjenjes jenotliwym na prjostvu niže ſtajic̄ — ſhiba we woſebje wſnamných padach, — dokelž njemóže hewaſ woſada hospodařic̄ a wobſtarac̄. —

Džen zyrtwów.

Kaž poſlednju niedzeli: pízachny, je tuhwiſi we Bodelschwinghovym Bethel-Bielefeldze „Džen evangeliſtich zyrtwów Němſkeje“ ſhromadzeny f wulzy wažnymi wuradžowanjam. — 16. 6. — Ma jednač mjes druhimi wo ſalonju ſa „Twjaſt zyrtwów“ (Kirchenbund) a pſchitup evangeliſtich zyrtwinych ſjednoczeńtow a woſadov a duchownych ſwonka Němſkeje f njemu; dale wo pſchisamkjenju bratrowſkeje gmejn, wo ſastojnikach a pjenježnych naležnoſčach ſwiaſta. To ſu poſladne džela, fotrež dyrbja ſmóžnic̄ ſhromadne a ſpomožne dželo evangeliſtich zyrtwów ſa pſchichod. Nimo toho ſo tam poſkieža wažne pſchednoschki, tak wo „evangeliſtini mandželskim a ſwójbnym živjenju a jeho wažnoſeži ſa naſch czaſb“. — Saſka zyrfke je tam ſastupjenia pſchedy wchém pſches f. krajneho biskopa Čhmelja a f. preſidentu krajneho konſistorija D. Böhmu, dale pſches preſidentu synod y. dr. Seeyen, pſches 14 druhich ſynodalow, pſches 3 wjedníkow a jenu ſastupjerku wulzy zyrtwinych ſwiaſtow, jenu wuežerku a tſjoch dalszych ſastupjerow; mjes tutym je dr. Kropatschek, ſnaty ſ wojowanja ſa evangeliſku ſchulu. Pruiſe zyrtwje ſu wěſo woſebje pſches preſidentow evangeliſkeje wyscheje zyrtwineje radu ff. D. Moellera — tutón je ſdobom preſidenta zyrtwineho wubjerka — a. D. Raftana. Nimo toho ſu hoſczo pſchitomni, kofſiž wukrajne evangeliſke zyrtwje ſastupuju, tak f. D. Wehrenpennig, preſidenta wjedniſtwa evangeliſkeje zyrtwje w Čeſkoſlowaſſej, f. D. Haase, preſidenta evangeliſkeje wyscheje zyrtwineje radu we Winje, tehorunja ſu tam ſastupjenie evangeliſke zyrtwje w Estiſej, Finiſej, Schwediſej, Danſej, Schwizy, Amerizy; bratrowſka zyrfke je tam ſwojego biskopa Bourguina poſlala. —

Bóh daj, ſo bych ſo wuradžowanja a wſchē džela radžile tak, ſo ſu evangeliſtich zyrtwjam f ſpomóženju a f žohnowanju, Bohu knjeſej pak f czeſczi!

Wſchelke ſ bliſka a ſ daloka.

— Sſerbla Boža ſlužba w Drježdjanach. Ša poſlednju niedzeli junija, to je 29. junija, ſo evangeliſty Sſerbla ſ Drježdjan a ſ wokolim ſažo do ſerbskeje Božej ſlužby ſ tutym proſcha. Prédowanje a ſwiatu ſpořejdž je f. Rjeda ſ Budyschina pſcheczelne na ſo wſal. Kemschenje ſo w řeſhižnej zyrtwi popoſ-

duju 1/24 hodž. ſapocžne. Dokelž je wotpohlad, kérliſche ja Božu ſlužbu ſažo cziſhczec̄, njeje nuſne, ſpěwarſke ſobu pſchinjeſež. Wo bohaty motyp ſo ſa prédowanje, woſebje pak tež ſa wobdzelenje ſa Božim blidom naſežnie a wutrobnje proſhy.

— Sſerbla ſpěwarſke. Komižija, fotraž ma tutó wulzy wažne dželo ſpěchowac̄ a dokonjec̄, je wuſwolena. Píchi pſchichodnym roſvucžowazym poſedzenju ſerbiſkeje prédarſkeje konferenzy ſmeje ſebi tuta komižija pſchedkydu wuſwolicež. Pod naſjedowanjom tuteho roſdželi a ſarjaduje a ſapocžne potom hnydom ſwovje dželo.

W Budyschinje běchu ſchwörtk po ſwiatkach duchowni ſužijſteho zyrtwinneho wakrježa ſhromadzeni f hlownej konferenzy, ſnadž f poſlednjej, kaž jeje pſchedkyda, f. tajny zyrfk. rada Roſenfranz, wupraji. Je móžno, ſo f 1. haprleji 1925 ſatſla zyrfkej newu wuſtawu pſchedwoſmje a ſo ſ nowa ſarjaduje. S tym roſbiſe ſo dotalny wulzy zyrtwinu wakrjež ſužizy do mjeñſchich. S tym ſu Sſerbla ſtajeni ſ nowoh pſched to praſchenje ſerbiſkeho ſuperintendenty. Wono je potajkim na czaſhu, ſo Sſerbla ſwovje prawa hladaju! Dezernent ſa ſužizu, f. konſ. rada Dinter bě tež na konferenzy pſchitomny. Pſchitomny tu wjazy njebě dotalny pſchedkyda ſa konſistorialny wakrjež, f. wokrježny hejtman f Moſtiz, na fotrehož ſ džafom ſpomichny.

W Lubiju je dženža, kaž tydženja hižo naſpominjene, ſhromadzena evangeliſta žónſta mlodžina ſ zykleje ſatſkeje. Škadžuje drje ſo tam 2 abo 3 tyžaz mlodych holzow, fotrež ſu ſjednoczenie do evangeliſtich zyrtwinych ſjednoczeńtow. Woſebje ſylnie je tam zyle wěſcze ſužiza ſastupjenia. Tuž njeh tež dženža ta mlodžina do Lubija dže, fotraž njeje hiſhcež w tajkich ſjednoczeńtivach, niz najpoſledy ta, fotraž nachze wo tajkim nicžo wjedzec̄, ménjo, ſo je ſebi ſama doſcž a ſo to ſwětne to jene a wócho! Popoldnu 1/3 hodž. poczehnje ſwiedzeniſki czaſ na ſwiedzeniſke městno. Žutſje póndželi pſchisamknu ſo pſchednoschki a wuradžowanja.

W Blózanach ſańdeny přeni džen ſwiatkow Rudolphez mandželskaj jara žadny jubilej ſwyczeſchtaj, bě to dejmantny ſwaz. Pop. po 5 hodž. ſo wonkach w ſahrodze pod czoſkymi pruhami Božeho ſlonečka ſ nimaj nimale wſchitzu pſchitomny, ſ džela ſ dalskich ſtron pſchifhvatowſchi, ſ potoschitkovym wobdzelenjom wježnjanow f rjanemu džaknemu ſwiedzenju ſjednocžichu. Po wispěwanju kérliſha mějeſche f. f. Mejeſta-Bukęčanski naręcž na wobſtarneju, ale tola ſ Božej hnadi pſchezo hiſhcež doſcž czeſkeju mandželskeju a wudželi jinaj ſ wutrobnym ſbožopſchecžom, tež w mjenje zykleje woſadu, Bože žohnowanje. S kérliſhowej ſchtucžku ſo rjana a hnijaza ſwiatocžnoſez ſlonečzi. Pſched khežu bě wježna mlodžina rjane czeſzne wrota poſtaſila, a wſchelake darch ſuboceže wo wježnym dželbraežu na žadnym jubileju ſwědežachu. Czeſke czaſky jubilara muſuſa, ſo by — 82 lětny — kóždy džen, tež dženža hiſhcež, w ſwojej ſowarci dželaſ, a kóždy, kif czeſki ſowarcſki grat ſnaje, wě, ſchto ma to na ſebi. Čzim wjetſcha je Boža hna da, kif ſo tu wopofaſuje. Bóh luby knjeſ ſnejch jinaj dale pomha a ſwiatok ſiženja ſe ſwojim dalskim žohnowanjom mile poſložuje.

W Pomorſtej ſu dženža jubilejne ſwiatocžnoſeže. Wopominaja tam dženža, ſo je to 800 lět ſaſchlo, ſo je biskop Ota Bambergſki kraj ſa ſchecžijansku wěru dobył. Pomorſka provinzialna zyrfke chze tutón jubilej tež ſ woſebitym pomnikom wſnamjenic̄. Šberaja ſo mjenujz dary jubilejneho džaka po zylým kraju; ſ tutym dyrbí ſo jubilejny dom nativaric̄, w fotrymž moſla ſo zyrfke je ſwojimi wſchelatorkym dželanti a wuſtarwami ſaměſtnic̄.

Listovanje.

B. D. w M.-B. ſa 4. p. T.

Samohwity redaktor: farař W̄rgač w Nožacžizach.